

Soevereiniteit & Solidariteit

E-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

★ IPA: DE STRIJD GAAT DOOR

De (eerste) grote actiedag tegen het IPA zit er weer op. Duizenden mensen hebben in verschillende delen van het land, maar ook in Wallonië, gemanifesteerd. Niettemin is er duidelijk nog extra druk nodig, aangezien de Belgische regering al aangekondigd heeft door te gaan met haar plan om het IPA toch door te voeren (mooi overlegmodel, nietwaar?).

- Zoals bekend, bevat het IPA een sterke achteruitgang voor de positie van de bedienden, waar het slechts een zeer geringe verbetering voor diegenen met het statuut van arbeider inhoudt.
- Tegelijkertijd is er maar ruimte in voor een loonsverhoging van 0,3% - hoewel het patronaat maar liefst 69 miljard winst heeft mogen innen.
- De beperkte inspanning voor de allerlaagste inkomens zal door de gemeenschap worden betaald. Ondertussen verliest de staat 5 miljard belastingsinkomsten per jaar door een op maat van het patronaat gemaakte constructie als de notionele interestafrek.

In de marge van de vakbondsacties ontstond bij copyrighter Pieter Claeys een briljant idee: een oproep lanceren om de kantoren van het ABVV te blokkeren. Of het zover komt, is maar de vraag (de actie is al uitgesteld moeten worden), maar het is de reclameman alvast gelukt om een paar duizend mensen nominaal achter zich te krijgen en ook wat persaandacht te vergaren. De bijval (die al bij al nog meevalt) is niet verbazingwekkend, aangezien de Vlaamse media al geruime tijd de neiging hebben op te focussen op de ongemakken die stakingen voor de niet-stakenden teweeg brengen, i.p.v. op de redenen voor de staking. Maar houdt de actie steek?

★ In dit nummer:

- > IPA: de strijd gaat door (blz. 1 & 2)
- > Europese aanval op de welvaart houdt aan (blz. 3)
- > De crisis voorbij? Voor de banken toch... (blz. 4)
- > Economisch terrorisme veroorzaakt humanitaire rampen (blz. 6)
- > "Roadmap 2050" (blz. 6)
- > Conferentie over Halabja (blz. 7)
- > Oproep Palestina Solidariteit (blz. 8)
- > Een eeuw luchtbombardementen. (blz. 8)
- > Kalender en colofon (blz. 9)

Aalsters Meiavondfeest

zaterdag 30 april in zaal Nieuwbeek.

Debat met Eric Buyl (LSP), Eric Vandepoele (BBTK/ABVV) en Johan De Nys (V-SB en Meervoud).

Zie kalender blz. 9

De politieke heropstanding van CATALONIË

Vlaams Huis Brussel

Drukpersstraat 20

Maandag 23 mei, 19 u

Zie kalender blz. 9

(vervolg)

Hypocriete argumenten

Officieel is de actie uiteraard niet gericht tegen vakbonden als dusdanig en is het enkel gericht tegen bepaalde methodes (bv. het blokkeren van winkels op de Antwerpse Meir uit protest tegen de lage koopkracht), althans zo beweert men. Nochtans begon de oorspronkelijke oproep met de weklacht – niet dat zij de doorstroom van mensen naar winkels e.d. blokkeren, maar dat zij België blokkeren. Dat gaat dus niet meer om methodes alleen.

Een klassieke truuk, die ook nu door de volgelingen van Pieter Claeys (die zich ondertussen van het project verwijderd lijkt te hebben) herhaald wordt, is het beroep doen op het 'recht op werken'. Dit is natuurlijk de wereld op zijn kop. De would be-participanten vallen immers niet diegenen aan die het recht op arbeid structureel ondergraven, nl. het patronaat, dat geen gelegenheid voorbij laat gaan om te pleiten voor een soepeler ontslagrecht. Zie ook de gelijkstelling van het arbeiders- en het bediendenstatuut. Het probleem zit natuurlijk op het niveau van het systeem zelf: een kapitalistische onderneming (of een volgens neoliberale principes gerunde overheid) heeft er immers belang bij dat zijzelf zo min mogelijk lonen moet uitbetalen. Wie daadwerkelijk inzet met het recht op arbeid bestrijdt nu het IPA, niet de vakbonden – ondanks alle te rechtvaardigen kritiek op hun gebureaucratiseerde toppen.

Discussie over tactieken en methodes is uiteraard altijd legitiem; we moeten als syndicalisten er steeds op letten dat we het draagvlak voor ons verzet niet nodeloos verkleinen. Maar deze actie is niet legitiem. Het valt te vrezen dat een aantal mensen, die in principe wel achter het verzet tegen de IPA scharen, zich zal laten verleiden tot een actie die een versterking van de positie van het patronaat tot gevolg hebben.

Een systeem kraakt

Het is jammer dat een aantal Vlaamsgezinden, misschien verzaagd door de voor een groot deel kleinburgerlijke geschiedenis van de Vlaamse Beweging, actief meewerkt aan de anti-syndicale (of beter: pro-IPA-)campagne. Anti-Belgisch wordt verkeerd opgevat als anti-Waals, anti-Waals wordt verward met anti-PS, anti-PS gelijkgesteld aan anti-vakbondstop, anti-vakbondstop aan pro-

patronaal. Nochtans zijn er wel enige parallellen te trekken met de nationale kwestie in België (de zgn. 'communautaire' problematiek). In beide gevallen gaat het om het Belgische verzoeningsmodel dat kraakt.

Eenzijds is er het principe van het sociaal overleg, waarbij de werkende bevolking, die een overweldigende meerderheid van de bevolking uitmaakt, of althans de vakbonden die hen geacht zijn te vertegenwoordigen (maar lijden onder de inkapseling van de vakbondstop binnen het bestel), wordt gelijkgesteld aan een zeer kleine minderheid van kapitaalbezitters. De overheid zit er als derde partij bij, zagezegd boven de twee anderen, maar zal als puntje bij paaltje komt de wensen van de minderheid uitvoeren.

Aan de andere kant heb je een overlegsysteem, waarbij de numerieke meerderheid van Nederlandstaligen geneutraliseerd wordt door haar gelijk te stellen aan een minderheid van Franstaligen. Zij moeten komen tot een onderhandelde oplossing, waarbij een beroep wordt gedaan op de 'redelijkheid' van de eersten. Het resultaat van de onderhandelingen is een compromis, met als effect de bestending van het Belgische bestel. Preciezer gesteld: eerder dan een strijd tussen Nederlandstaligen en Franstaligen, gaat het hier om een onderschikking van de belangen van zowel (Nederlandstalige en Franstalige, Brusselse als Antwerpse,...) Vlamingen én Walen aan de staatsdragende Belgische burgerij en de pretenties van een aantal Franstalige villabewoners in de Rand, onder de mantel van een overleg-structuur. In beide gevallen gaat het om een artificiële minorisering.

In beide gevallen leven we op een moment dat het systeem zijn limieten lijkt te hebben bereikt. Vlaamsgezinden zouden dit net moeten toejuichen, in plaats van een oproep te onderschrijven die aanklaagt dat België wordt geblokkeerd. Niet uit een misbegrepen vorm van anarchisme, maar omdat er weinig constructievers bestaat dan het saboteren van dit 'akkoord' (eigenlijk het dictaat van één partij aan de andere), aangezien het IPA weinig meer betekent dan de georganiseerde collectieve verarming en toename van de arbeidsonzekerheid. Vechten tegen afbraakbeleid is per definitie constructief, aangezien het meehelpt de basis te leggen van een betere toekomst.

Europese aanval op de welvaart houdt aan.

Velen zullen zich wel herinneren, hoe er begin vorige maand veel ophef was ontstaan rond het Duits-Franse voorstel voor een Europees competitiviteitspact, dat terecht werd gezien als een patronaal offensief. Zo werd o.m. de index expliciet onder vuur genomen. Veel minder media-aandacht viel de sociaal-economische plannen die werden besproken op de Europese top van 11 maart te beurt. Dat is deels wel begrijpelijk, geziende verschrikkelijke natuurramp in Japan en de volksopstanden tegen 'onze vrienden' in het Nabije Oosten. Nochtans zouden we er verkeerd aan doen, deze plannen te negeren. Het gaat immers om een – weliswaar (en gelukkig!) ietwat afgezwakte – heruitgave van het eerdere voorstel, onder een nieuwe titel ('Pact voor de Euro'). Twee weken later werden deze plannen op een nieuwe top bevestigd.

Het nieuwe pact blijft een aantal zorgwekkende elementen bevatten. Men kan de recepten onderhand wel dromen:

- loonmatiging (nooit heeft men het over 'dividendenmatiging')
- inperking van de uitgaven voor openbare diensten
- aanpassing (lees: verhoging) van de pensioenleeftijd aan de levensverwachting (in plaats van aan de productienoden en de productiviteit)
- een verdere nadruk op belasting op consumptie
- de verdere openstelling van 'beschermde sectoren', i.h.b. de dienstensector en de retailsector.
- de aankondiging van 'aanpassingsmechanismen' op de index

Laat ons dus vooral niet op onze lauweren rusten omdat het hier slechts om een principeakkoord gaat en omdat de nieuwe afspraken minder verregaand zijn dan de openingszet van Merkel en Sarkozy. Wat eenvoudig samengevat blijft de boodschap: "Harder en langer werken voor minder loon en minder werkzekerheid!". Tenzij je bankier of CEO bent, natuurlijk. Tegen april worden de lidstaten reeds gevraagd hervormingen door te voeren. Dan moeten de regeringen ook hun begroting aan de E.U. voorleggen – nog voor het eigen parlement dit heeft goedgekeurd. Die begrotingen moeten dan trouw zijn aan de Europa2020-strategie, zoniet dreigen (vanaf 2013) sancties. Ondertussen worden Griekenland, Ierland maar ook al Portugal in ruil voor de 'gulle' Europese steun gedwongen om hun sociale uitgaven terug te schroeven.

Merkel, mede aangevoerd door de Duitse opinie, blijft ervoor ijveren dat de rest van de Europese Unie het 'Duitse model' zou overnemen. Reeds eerder (zie vorige nieuwsbrief) wezen we er echter op, dat dit model verre van zaligmakend is. Het is nefast voor de bevolking, waar het aantal werkende armen maar blijft stijgen en waarbij de nieuw gecreëerde jobs in hoofdzaak tijdelijke of deeltijdse betrekkingen zijn. Het is ook een zeer kortzichtige politiek, daar het gepaard gaat met een gebrekkige kapitaalsopbouw, geen structurele groei oplevert en de koopkracht ondermijnt. Tegelijkertijd zijn de Duitse investeringen in onderwijs

en onderzoek ondermaats. Het is niet geheel onbegrijpelijk dat de Duitse bevolking, die af te rekenen heeft met een steeds hogere werkdruk en steeds lagere lonen, (terecht) niet veel zin heeft om nog meer af te staan, en (onterecht) vatbaar is voor een discours over luie zuiderlingen.

Vanuit de verschillende regeringen komt er weliswaar verzet tegen de wijze waarop de Duitse staat deze politiek wil opdringen, maar de basispremissen ondervinden amper kritiek. Een aantal regeringen heeft zelfs al aangekondigd nog verregaandere maatregelen te zullen treffen. Maar de E.U. is wel het middel om bijna geruisloos een ondergrens aan de afbraakpolitiek op te leggen (d.w.z.: hoeveel men op z'n minst moet bezuinigen op kap van de bevolking), zonder voorafgaand debat onder de bevolking. In bepaalde geesten leefde lang het idee van de Europese Unie als een soort overtreffende trap van de nationale staat, die net als zijn 'voorganger' zou instaan voor de welvaart en het welzijn van de bevolking, maar dan op grotere schaal. De werkelijkheid is evenwel dat de E.U. (niet in het minst de Europese Centrale Bank) weliswaar een nieuw beleidsniveau is gaan vormen en inderdaad de rol van de bestaande staten is gaan uithollen, maar er

niet voor zorgt dat er een nieuwe sociale zekerheid wordt opgebouwd op grotere schaal. Dat is gewoonweg niet de bedoeling van die instellingen. Wat niet wegneemt dat het wel de bedoeling is een beleid door te drukken, en tegelijkertijd te zorgen voor een vloeiendere doorstroom van kapitaal en van arbeidskrachten (met een neerwaartse nivellering van de arbeidscondities tot gevolg). Verre van kosmopolitisch te bejubelen als een schaalvergroting van de democratie, is het net een stap terug op de weg naar de uitbouw van een werkelijk democratische samenleving. Tegenover dit Europa is het enige linkse en sociale antwoord de affirmatie van de nationale soevereiniteit.

Uiteraard is het belangrijk dat er een einde wordt gemaakt aan de wantoestand genaamd Brussel-Halle-Vilvoorde, en uiteraard zouden de verschillende onderhandelingsnota's die er de afgelopen maanden hebben rondgecirkuleerd ernstige schade toebrengen. Maar niettemin durven wij ervoor te pleiten dat de Vlaamse Beweging zijn aandacht ook zou vestigen op het bestrijden van de verdamping van het Vlaanderen dat er zelfs nog niet is in Europa. Want welke zin heeft het, om ervoor te pleiten dat niet de Belgische staat, maar de Vlaamse de uitvoerder wordt van de beslissingen van de E.U? En welke zin heeft een dergelijk streven, als dit ten koste gaat van de meerderheid van de Vlaamse bevolking? Zal het 'Vlaanderen in Europa' ervoor zorgen dat men z'n rekeningen aan het eind van de maand kan betalen?

Elders in Europa zien we een groeiend verzet (Ierland, het Verenigd Koninkrijk,... en nu ook Portugal). Ook in Vlaanderen zullen we niet lang meer kunnen doen alsof dit een ver-van-ons-bed-show is en zullen we met de neus op de kille Europese realiteit worden gedrukt.

Sociale strijd (3)

De crisis voorbij? Voor de banken toch...

De voor Europa belangrijkste gebeurtenis van de afgelopen maand is wellicht de verkiezingsronde in het zuiden van Ierland, waarbij de regeringspartij Fianna Fáil werd buiten gegooid en Labour en Fine Gael in de plaats zijn gekomen. De Ierse regering was gevallen over de 'steun' die het IMF en de EU aan Ierland geven, zoals ze ook Griekenland 'gesteund' hebben. De Ierse publieke opinie was sterk verdeeld over die kwestie, velen zagen het - terecht - als een machtsgreep van de eurocraten en de neoliberale fraudeurs van het IMF. IMF en de EU hebben slechts één agenda en dat is de soevereine nationale democratie onschadelijk maken. Aan de 'steun' is een hele reeks aan maatregelen gekoppeld, gaande van zware besparingen tot het privatiseren van staatsbezit. Griekenland krijgt het IMF achter zich aan omdat de privatiseringen niet snel genoeg gaan (zie verder). In Ierland werd de 'samenwerking' met de supranationale bureaucratieën al goedgekeurd door de regering, maar net daarover is ze dus gevallen. Nu zit er niet direct verbetering aan te komen. Fine Gael en Labour, die rond deze tijd hun regering hebben vorm gegeven, gaan niet verder dan het 'heronderhandelen' van een aantal voorwaarden die de EU oplegt. Beide partijen hebben (ex-)functionarissen in hun rangen die ook postjes hebben in het bankwezen (met name Allied Irish Bank, een van de financiële rampen van Europa). Dat deze partijen dus radicaal tegen de banken zouden durven ingaan is even onwaarschijnlijk als dat CD&V zou oproepen om Dexia te boycotten. Positief nieuws is alvast de overwinning van het soevereinistische Sinn Féin (dat zijn zetelaantal meer dan verdriedubbeld, van 4 naar 14) en de Verenigde Linkse alliantie (dat van één naar

vijf zetels gaat); hopelijk kunnen zij hun versterkte positie aangrijpen om verder te bouwen aan een sterk alternatief.

(leesvoer:<http://www.irishtimes.com/newspaper/opinion/2011/0215/1224289816768.html>).

Het al vernoemde Griekenland moest recent het IMF nog gerust stellen omdat er ongerustheid was ontstaan over de inzet waarmee de Griekse regering de eisen van het IMF uitvoert. Als 'tegenprestatie' voor de lening van het IMF en de EU moet Griekenland zwaar besparen én een aanzienlijk deel publiek bezit privatiseren. Verschillende landen moesten dat al doen in Europa maar Griekenland spant momenteel de kroon (zelfs de verkoop van eilanden werd al aangehaald als denkpiste). De dwangbuis van het IMF ligt natuurlijk niet goed in de markt bij de doorsnee Griek. Al enige tijd is er een groeiend volksprotest aan de gang. Griekenland voert de privatiseringen daardoor veel te traag uit, vindt het IMF. Na wat woordenwisselingen via de pers probeerde minister van financiën Papakonstantinou het IMF te sussen: Griekenland zal z'n best doen. Maar, voegde hij er aan toe, de privatiseringen en liberalisering zullen beperkt blijven tot het 'commercieel uitbaten' van Grieks staatsbezit, grond zelf wordt niet verkocht. We zullen zien of de Grieken zelfs die kleine toegeving nog maar gaan kunnen afdwingen.

IJsland kreeg zware klappen tijdens de (nog steeds voortdurende) bankencrisis, de hardste van alle Europese landen. Het land ging zo goed als failliet. Reden was dat enkele IJslandse banken het heel

bont hadden gemaakt en meer geld hadden uitgeleend dan er in IJsland aanwezig was - enkele keren de volledige nationale economie zelfs. Banken kunnen dat, geld verzinnen en dat dan tegen intrest uitlenen. Het is perfect legaal, maar niet bijzonder praktisch wanneer om de een of andere reden paniek uitbreekt op 'de markten' en iedereen z'n geld moet hebben. Het overkwam Landsbanki en Kaupping bank, die veel buitenlandse klanten hadden (vooral Britten en Nederlanders). Vele duizenden mensen die hun geld plots zagen verdwijnen (eigenlijk heeft dat geld überhaupt nooit bestaan om te beginnen, behalve dan in de boekhouding van de banken). Wat deze twee banken deden is echter gewoon wat zowat alle banken doen in de wereld (ook KBC, Dexia, ING, Fortis, ...). Europa was echter bijzonder boos op de inhagige IJslanders die grote sier vertoonden met andermans geld. Gemakshalve worden "de IJslanders" dan collectief verantwoordelijk gesteld en zijn de banken maar de sukkelaars die moeten gered worden. De druk op IJsland was - en is - enorm groot en het land moet nu met de andere Europese staten onderhandelen over het betalen van het achterstallige geld.

IJsland pakt het echter anders aan. In tegenstelling tot de rest van de wereld die blindelings de klaagzang van de arme bankiers nahuilt, gingen de IJslanders rigoureuzer te werk en sleepten ze de banken gewoon voor het gerecht. Momenteel zijn er processen bezig tegen een hoop bankiers en lieden van de financiële elite en worden er (zware) straffen uitgesproken. IJsland richtte ook een nieuwe staatsbank op die de financiële beerput moet gaan

uitkuisen. Nog interessanter is dat de IJslandse president Grimsson nu heeft gezegd dat de bevolking het laatste woord moet krijgen in deze zaak, vooral wat betreft het aanwenden van belastingsgeld om de gedupeerde buitenlandse klanten van de corrupte banken te betalen. Met andere woorden: de IJslanders krijgen de kans om dit financieel terrorisme een halt toe te roepen. Hopelijk maken ze er beter gebruik van dan de IJslanders.

Ierland en Griekenland zijn niet de enige EU-lidstaten met problemen, ook Portugal, Spanje, België (en in brede zin eigenlijk alle lidstaten) hebben een probleem. Tegenwoordig wordt een toverformule gehanteerd om de problemen uit te stellen, namelijk gegoochel met staatsobligaties door de Europese Centrale Bank. Eerder dit jaar werd de verkoop van Portugese staatsschuldpapieren kunstmatig opgekrikt door de inbreng van de ECB, die een pak (tevoorschijn getoverd) geld naar Portugal toeschoof. De volgende verkoopronde voor 'onze' Belgische staat zijn gepland op 28 maart, 18 april en 23 mei, wanneer deze staat nog eens schuld papier veilt. Geen enkele zichzelf respecterende investeerder of belegger heeft vertrouwen in de toekomst van dit land, dus zal de Europese elite het monetair konijn weer uit de hoed moeten toveren en de Europese burger met nog wat meer onnodige schulden opzadelen. De financiële crisis kan dan ook ongeveer als volgt samengevat worden: financiële incest, waarbij de banken voor hun stomiteiten massaal veel geld toegeschoven krijgen van de overheden, die dat geld moeten gaan lenen bij... de banken. En nadien ook aan die banken betalen, met intrest.

Dat er überhaupt zoiets bestaat als 'staatsobligaties' is al onzinnig, want het uitgeven van 'fiduciair geld' (gedrukt papier en virtuele bits en bytes) kan even goed door de staat zelf gebeuren, in plaats van door de private sector beheerde centrale banken. Indien de staat zelf het geld uitvaardigt, moet er geen rente op betaald worden en bestaat er eigenlijk gewoon geen staatsschuld meer. Eender welke strategie om de crisis op te lossen zal dus moeten beginnen met de oprichting van een echte 'nationale bank' die volledig in handen van de staat is, (maar ook onder rechtstreekse democratische controle valt om 'Zimbabwaanse' toestanden te vermijden).

Ook Nederland 'steunde' een aantal banken met veel belastingsgeld. Er was de afgelopen weken heel veel te doen om de zogenaamde 'bonussen' die bankdirecteuren en managers zichzelf graag uitkeren. De bank ING, die aanzienlijke staatssteun kreeg, werd na het bekend raken van een nieuwe ronde aan bonussen het mikpunt van een stevige campagne van klanten die er mee dreigden al hun geld van de rekening te halen. In het weekeinde van 27 maart besliste de ING top om de bonussen op te schorten, waarmee het verzet van burgers een serieuze morele overwinning behaalde. Plannen werden reeds geopperd om bonussen in hun geheel af te schaffen voor alle banken die staatssteun kregen, tot ze die staatssteun terugbetaald hebben.

Economische crisis

Economisch terrorisme veroorzaakt humanitaire rampen

Op mondiale schaal is er een economische ramp bezig, waarbij sterk stijgende voedsel- en energieprijzen vele miljoenen extra in de armoede duwen (en tussendoor een paar revoluties uitlokken). Voorzitter Zoellick van de werelddbank waarschuwde eerder deze maand voor het grote gevaar dat de inflatie in de voedselprijzen met zich meebrengt. Deze prijsstijgingen lokken immers revoltes en politieke instabiliteit uit (waarbij goed bevriende dictators in problemen komen, even off the record). In 2010 stegen de voedselprijzen gemiddeld met 29 procent. Hier in het Westen voelen we dat nog niet zo hard omdat voedsel maar een klein deel van ons budget beslaat, maar in sommige landen is een euro extra genoeg om te verhongeren. Zich verweren tegen deze inflatie is voor de doorsnee enkeling niet mogelijk. De weinige collectieve wapens die landen bezitten om de bevolking te beschermen, zoals bij ons de index, wordt nu frontaal aangevallen door de neoliberale elites. Het hoeft niet te verbazen dat ook in Europa het verzet zal toenemen.

(Leesvoer: <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=23079>).

Milieu- en energiebeleid

Roadmap 2050

De Europese Commissie stelde een stappenplan op om tegen 2050 80 procent minder CO2 uit te stoten. Het plan kreeg de naam 'Roadmap 2050' mee en zal 250 miljard euro kosten. Milieubewegingen hebben het plan gewikt en gewogen en veel te licht gevonden. Het plan is te vaag en mist ambitie, stellen ze. De V-SB kan hen daarin bijtreden maar mist wel nog een cruciaal gegeven: het begrip 'soevereiniteit'.

Het plan van de Commissie voorziet in sterke investeringen in elektrische en hybride auto's, schone energie en een slim stroomnetwerk, en daarnaast steun aan de bouwsector voor energiebesparende bouwmethodes (zoals passiefhuizen). Deze investeringen zouden een groot aantal jobs kunnen voortbrengen (de Commissie spreekt zelfs van anderhalf miljoen tegen 2020). Dat klinkt veelbelovend, dat wel. Of deze cijfers ook effectief zullen kloppen valt nog af te wachten en hangt af van een aantal politieke beleidskeuzes die moeten gemaakt worden maar vooralsnog niet gemaakt worden.

Een van de meest prangende problemen in het energiebeleid is dat het nog steeds op maat van bepaalde lobbygroepen werd geschreven. De overstap naar 'groene' energie die de Commissie bepleit pakt in geen geval het gecentraliseerde door oligopolies beheerde energienetwerk aan dat de gehele Europese bevolking afhankelijk maakt.

Decentralisering van de energieproductie is nochtans van cruciaal belang, bovendien moet dit gepaard gaan met de socialisering van de energiesector. We denken in de eerste plaats dan aan de hernationalisatie van Electrabel en het aan banden leggen van GDF-Suez. Pas dan kan er sprake zijn van een doordacht en duurzaam energiebeleid.

Op 16 maart 1988 begon het Ba'ath-regime onder leiding van Saddam Hoessein een nieuw offensief in zijn campagne tegen de Koerden in de Iraakse staat met een gifgasaanval op de Zuid-Koerdische stad Helebce (Halabja). Hierbij kwamen meer dan 5.000 mensen om het leven en raakten er tienduizenden gewond, waarvan het merendeel er tot op vandaag nog zware gezondheidsproblemen van ondervindt. Een internationale erkenning van deze aanval als genocide blijft nog steeds uit. In samenwerking met verschillende Koerdische verenigingen en de Confederale Fractie Europees Unitair Links - Noords Groen Links (EUL/NGL) organiseerde het Koerdisch Nationaal Congres in het Europees Parlement dag op dag 23 jaar later een conferentie ter herdenking van deze misdaad en de Anfalcampagne.

In het eerste deel, mede gemodereerd door Europarlementslid Jürgen Klute (Die Linke), werd een overzicht van de historische achtergrond en de politieke situatie van en in Zuid-Koerdistan gegeven. De sprekers, een lokale geschiedenisprofessor en een Noord('Turks')-Koerdisch parlements lid, waren van mening dat de Anfalcampagne van Saddam Hoessein kaderde in een poging om de Koerdische minderheid in Irak systematisch uit te roeien. Officiële Iraakse documenten liegen hier niet over: het Ba'ath-regime heeft doelbewust gebruik gemaakt van chemische wapens tegenover de ongewapende burgerbevolking en Saddam Hoessein heeft persoonlijk de aanval en de militaire operatie geleid, wat meteen een van de hoofdargumenten is om de misdaad volgens de principes van het internationaal recht als genocide te laten erkennen.

Voorgezeten door Jan Beghin, voorzitter van de Interparlementaire Werkgroep Koerden, en na het vertonen van een beklijvende documentaire gingen verscheidene sprekers vervolgens in op getuigenissen van de gifgasaanval en de rol van de internationale gemeenschap in de erkenning ervan. Zo werd terecht meermaals de dubbelzinnige houding van de westerse landen aangekaart die beweren mensenrechten hoog in het vaandel te houden maar er tegelijkertijd geen graten in zien om wapens te maken en uit te testen om ze nadien aan andere landen te leveren. Het zou dus al te gemakkelijk zijn om de schuld enkel en volledig bij de voormalige Iraakse dictator te leggen. Volgens het Duitse parlements lid Jan van Aken (Die Linke) zal er geen einde komen aan deze hypocriete houding zolang de wapenproducenten in alle Europese landen niet veroordeeld worden wegens deelname aan moord en genocide. Het Westen zou hiermee een duidelijk signaal kunnen geven dat het zijn verantwoordelijkheid wenst te nemen en dat het dergelijke misdaden in de toekomst wil vermijden.

Als een van de laatste gasten benadrukte Europarlementslid Frieda Brepoels (N-VA) het belang van de rechten van minderheden en het feit dat Europa eveneens een rol moet spelen in de heropbouw van een nieuw Irak*. Ze betreurde dat de internationale gemeenschap tijdens de Anfalcampagne tekort heeft geschoten en hier nooit tijdig en met de gepaste middelen op gereageerd heeft, maar wist te melden dat de Europese Unie met resolutie 620 (26/08/1998) duidelijk het gebruik van chemische wapens door Saddam Hoessein veroordeelde. Verschillende toehoorders vonden het dan ook moeilijk te begrijpen dat de EU de chemische aanval op Helebce meer dan twee decennia later nog steeds niet erkent als genocide. Het veelzeggende antwoord van Jürgen Klute en Frieda Brepoels luidde dat het wegens de verschillende ideologische fracties in het parlement niet eenvoudig is om tot een dergelijke erkenning te komen. Als dit zelfs nog niet mogelijk blijkt te zijn...

*Mevrouw Brepoels gaat er in dit geval van uit dat Zuid-Koerdistan tot het 'nieuwe Irak' zal behoren in plaats van op termijn een eigen Koerdische staat te vormen, samen met de Koerdische gebieden die zich vandaag nog in andere staten bevinden. De V-SB steunt uiteraard het zelfbeschikkingsrecht van het Koerdische volk, inclusief de keuze voor een soevereine staat indien het streven naar een Koerdische soevereine staat indien het Koerdische volk dat wenst. Uiteraard is het hun volste recht voor een andere optie te kiezen.

Palestina **Oproep Palestina Solidariteit**

Samen met andere organisaties heeft de V-SB de volgende oproep, op initiatief van Palestina Solidariteit, ondertekend.

Wij dringen erop aan bij onze politieke vertegenwoordigers, dat Vlaanderen niet langer zijn akkoord verstrekt voor de verkoop van wapens, maar ook van geavanceerde technologie die kan worden gebruikt voor militaire doeleinden of voor "ordehandhaving" in alle landen die betrokken zijn bij verschillende vormen van conflict: oorlog, onderdrukking en bezetting ..., en dit door alle 8 criteria van het gemeenschappelijk standpunt (Code of Conduct) strikt toe te passen. Dat is een juridisch bindend instrument voor de lidstaten van de Europese Unie.

We vragen ook dat het concept van doorvoer van wapens wettelijk wordt verduidelijkt, dat de verslaggeving over de wapenhandel een niveau van openbaarheid bereikt dat voldoende is opdat de democratische controle naar behoren kan worden uitgeoefend, en dat de parlementaire controle op het gehele proces wordt vergemakkelijkt en geïntensifieerd.

Deze zal worden overgemaakt aan de Vlaamse politici.

Geschiedenis **Een eeuw luchtbombardementen.**

Bijna exact een eeuw geleden geschiedde het allereerste luchtbombardement. Dat gebeurde in het kader van de koloniale oorlog tussen Italië en het toenmalige Ottomaanse Rijk. Een Italiaanse piloot dropt vier handgranaten uit zijn open vliegtuigje en vindt daarbij, wellicht zonder het zelf te beseffen, het 'luchtbombardement' uit.

De plek die deze bedenkelijke eer toebedeeld kreeg was een dorpje in de buurt van Tripoli in Libië. Een eeuwfeest dat dezer dagen 'op gepaste wijze' daar gevierd zal worden...

http://www.forumeerstewereldoorlog.nl/wiki/index.php/Luchtinzet_bij_de_Turks-Italiaanse_oorlog

les Ramoneurs de Menhirs (Bretagne)

6 mei, concert in Brussel

Op 6 mei komen "les Ramoneurs de Menhirs" naar Vlaanderen. Deze linkse Bretoensgezinde groep speelt radicale punk met traditioneel Bretoense folkinvloeden. Verschillende V-SB'ers plannen er naar toe te gaan. Wie graag met ons mee wil, laat best iets weten op info@v-sb.net.

Locatie: Brussel, Magasin 4 (Havenlaan 51b, niet ver van het Noordstation). Meer info over deze groep volgt nog in de volgende nieuwsbrief, maar een voorproefje kan je hier al beluisteren/bekijken: <http://www.youtube.com/watch?v=n6pJ4PriGzQ&hd=1>

★ Lidmaatschap

De lidgelden: €5 voor werkenden, €3 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

VOLGENDE V-SB-VERGADERING

Vrijdag
15 april 2011

Brussel - Vlaams Huis
19u

★ Kalender

Aalsters Meiavondfeest op 30 april

Zaal Nieuwbeek, Aalst.

Vanaf 19u is er koud buffet (10€ voor volwassenen, 8€ voor studenten).

Tussen 21u en 22u is er een debat met Eric Buyl (LSP), Eric Vandepoele (BBTK/ABVV) en Johan De Nys (V-SB en Meervoud).

Liefst op voorhand bevestiging of je komt zodat er genoeg eten is voor alle hongerigen.

Alle info op <http://linksmeiavondfeest.blogspot.com/>

les Ramoneurs de Menhirs

Op 6 mei komen "les Ramoneurs de Menhirs" naar Vlaanderen. Lokatie: Brussel, Magasin 4 (Havenlaan 51b, niet ver van het Noordstation).

De politieke heropstanding van Catalonië

Gespreksavond over de groeiende Catalaanse beweging voor zelfstandigheid.

De voorbije jaren maakte de Catalaanse onafhankelijkheids-beweging een sterke groei en werden heel wat initiatieven genomen om de onafhankelijkheid te promoten. Met de financiële crisis leek deze beweging even klappen te krijgen. Maar gematigde Catalaanse nationalistes wonnen de laatste verkiezingen en voor het eerst zit er ook een partij in het parlement die voluit voor de onafhankelijkheid gaat, zonder compromissen. Het recentste wapenfeit van de Catalaanse beweging is de aankondiging van een referendum over onafhankelijkheid door het Catalaans parlement. Ook de taalbeweging is zelfzekerder geworden en dit binnen het hele "groot-Catalaanse" gebied, met bijvoorbeeld

campagnes voor het behoud van een Catalaanstalige tv zender in Valencia.

Alex Humet is Catalaan van origine en woont al lange tijd in Vlaanderen. Hij kent de Catalaanse beweging en politieke actualiteit goed zonder aan een van de traditionele partijen gebonden te zijn. Hij zal spreken over de laatste verkiezingen, de rol van nieuwe partijpolitieke en niet-partijpolitieke burger-initiatieven en hoe de Spaanse staat daarop reageert, met specifieke aandacht voor de taalstrijd. Uiteraard is er dan ook ruimte om parallellen te trekken met de situatie in Vlaanderen.

★ T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.
Meer info: secretariaat@v-sb.net

★ Rekeningnummer

979-5944274-22
IBAN: BE06 9795 9442 7422
BIC: ARSPBE22
Voor vragen: info@v-sb.net

Waar: Vlaams Huis Brussel

Wanneer: 23 mei, 19 u.